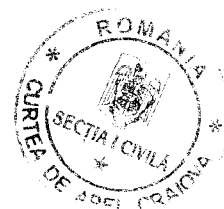

Dosar nr. 6560/101/2012

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CRAIOVA
SECȚIA I CIVILĂ
DECIZIE Nr. 366

Ședința publică de la 23 Ianuarie 2013

Completul compus din:

PREȘEDINTE Dan Spănu

Judecător Mariana Pascu

Judecător Tania Țăpurin

Grefier Carmen Crețan

X.X.X.

Pe rol, judecarea recursului declarat de pârâta COMPANIA NAȚIONALĂ DE CĂI FERATE CFR S.A. - SUCURSALA CENTRUL REGIONAL DE EXPLOATARE ÎNTREȚINERE ȘI REPARAȚII CF CRAIOVA împotriva sentinței civile nr. 3174 din 08 noiembrie 2012, pronunțată de Tribunalul Mehedinți în dosar nr. 6560/101/2012, în contradictoriu cu ALIANȚA SINDICALĂ FERROVIARĂ CRAIOVA DIN CADRUL SUCURSALEI REGIONALE CFR CRAIOVA în numele membrilor de sindicat – intimați reclamanți Begligiu Ionel, Uluceanu Petre, Bădescu Dumitru, Filipescu Gheorghe, Popescu Marius-Cristinel, Smărăndoiu Petre, Brihac Florin, Velcu Petre, Burețea Gabriel-Lucian, Clement Victor, Popescu Remus-Vasilică, Mutu Liviu, Mircea Alexandru-Sorin, Floricoiu Ionel, Cană Nicușor-Valentin, Popescu Jan, Guțescu Elena, Sanislav-Răduica Dumitru, Boța-Sibinescu Mihăiță, Ghițea Cătălin, Cora Raul, Andreiași Ștefan, Pătru Adrian-Petre, Briceag Cornelia, Ene Costică-Dumitru, Pîrlea Ilie, Popescu Constantin, Răducan Liviu-Constantin, Tomescu Virgilius, Burcu Marius, Diaconu Petre-Costel, Dodan Elena, Dumitrică Daniel, Molea Nicolae, Negrescu Alexandru-Eduard, Popescu Gheorghe, Cocoană Constantin, Corcoată Gheorghe, având ca obiect calcul drepturi salariale perioada 01.07.2009 - 31.12.2010.

La apelul nominal, făcut în ședința publică, au răspuns consilier juridic Vizitiu Cristiana, reprezentând-o pe recurenta pârâtă COMPANIA NAȚIONALĂ DE CĂI FERATE CFR S.A. - SUCURSALA CENTRUL REGIONAL DE EXPLOATARE ÎNTREȚINERE ȘI REPARAȚII CF CRAIOVA, și Mirea Gabriel în calitate de președinte al ALIANȚEI SINDICALE FERROVIARE CRAIOVA DIN CADRUL SUCURSALEI REGIONALE CFR CRAIOVA, pentru intimații reclamanți, fără însă a depune delegație de reprezentare.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, învederându-se întâmpinarea depusă de reprezentata intimaților reclamanți.

Consilier juridic C. Vizitiu, pentru recurenta pârâtă, nu a solicitat termen pentru observarea întâmpinării.

Curtea, constatând cauza în stare de soluționare, a acordat cuvântul asupra recursului.

Consilier juridic C. Vizitiu, pentru recurenta pârâtă, a solicitat admiterea recursului, conform motivelor scrise.

Reprezentantul ALIANȚEI SINDICALE FERROVIARE CRAIOVA DIN CADRUL SUCURSALEI REGIONALE CFR CRAIOVA, pentru intimații reclamanți, a depus concluzii scrise.

CURTEA

Asupra recursului de față:

Prin sentința nr. 3174 din 8 noiembrie 2012 pronunțată de Tribunalul Mehedinți în dosarul nr. 5560/10/2012, s-a admis în parte acțiunea formulată de Alianța Sindicală Feroviară Craiova din cadrul Sucursalei Regionale CFR Craiova, în numele reclamantilor membri de sindicat Begligiu Ionel, Uluceanu Petre, Bădescu Dumitru, Filipescu Gheorghe, Popescu Marius-Cristinel, Smărăndoiu Petre, Brihac Florin, Velcu Petre, Bureștea Gabriel-Lucian, Clement Victor, Popescu Remus-Vasilică, Mutu Liviu, Mircea Alexandru-Sorin, Floricoiu Ionel, Cană Nicușor-Valentin, Popescu Jan, Guțescu Elena, Sanislav-Răduica Dumitru, Boța-Sibinescu Mihăiță, Ghișea Cătălin, Cora Raul, Andreiași Ștefan, Pătru Adrian-Petre, Briceag Cornelia, Ene Costică-Dumitru, Pîrlea Ilie, Popescu Constantin, Răducan Liviu-Constantin, Tomescu Virgilius, Burcu Marius, Diaconu Petre-Costel, Dodan Elena, Dumitrică Daniel, Molea Nicolae, Negrescu Alexandru-Eduard, Popescu Gheorghe, Cocioană Constantin, Corcoată Gheorghe în contradictoriu cu pârâta Sucursala Centrul Regional de Exploatare Întreținere și Reparații CF Craiova.

A fost obligată pârâta să plătească reclamantilor membri de sindicat diferențele dintre drepturile salariale calculate în raport de salariul de bază minim brut de 700 lei, conform art. 41 alin. 3 lit. a din Contractul Colectiv de Muncă Unic la Nivel de Ramură Transporturi pe anii 2008-2010 și drepturile salariale efectiv plătite pe perioada 01.07.2009 - 31.12.2010, sume care vor fi actualizate cu rata inflației de la data fiecărei scadențe până la data plății efective, precum și să plătească dobânda legală calculată pentru aceste sume de la data de 08.11.2012 până la data plății efective.

S-a reținut că reclamantii – membri de sindicat Begligiu Ionel, Uluceanu Petre, Bădescu Dumitru, Filipescu Gheorghe, Popescu Marius-Cristinel, Smărăndoiu Petre, Brihac Florin, Velcu Petre, Bureștea Gabriel-Lucian, Clement Victor, Popescu Remus-Vasilică, Mutu Liviu, Mircea Alexandru-Sorin, Floricoiu Ionel, Cană Nicușor-Valentin, Popescu Jan, Guțescu Elena, Sanislav-Răduica Dumitru, Boța-Sibinescu Mihăiță, Ghișea Cătălin, Cora Raul, Andreiași Ștefan, Pătru Adrian-Petre, Briceag Cornelia, Ene Costică-Dumitru, Pîrlea Ilie, Popescu Constantin, Răducan Liviu-Constantin, Tomescu Virgilius, Burcu Marius, Diaconu Petre-Costel, Dodan Elena, Dumitrică Daniel, Molea Nicolae, Negrescu Alexandru-Eduard, Popescu Gheorghe, Cocioană Constantin, Corcoată Gheorghe sunt angajații pârâtei Sucursala Centrul Regional de Exploatare, Întreținere și Reparații CF Craiova fiindu-le încheiate contracte individual de muncă pe durată nedeterminată, conform mențiunilor din cartelele de muncă și adeverințelor eliberate de angajator.

Prin acțiunea dedusă judecății formulată în numele reclamantilor – membri de sindicat de Alianța Sindicală Feroviară Craiova din cadrul Sucursalei Regionale CFR Craiova în baza art. 28 al.2 din Legea nr. 62/2011 a dialogului social, se solicită obligarea pârâtei Sucursala Centrul Regional de Exploatare, Întreținere și Reparații CF Craiova la plata diferențelor dintre drepturile salariale calculate în raport de salariul de bază minim brut de 700 lei conform art. 41 al.3 lit.a din Contractul colectiv de muncă unic la Nivel de Ramură Transporturi pe anii 2008-2010 și drepturile salariale efectiv plătite în perioada 01.07.2009 – 31.12.2010, sume care să fie actualizate cu rata inflației de la data fiecărei scadențe la data plății efective, precum și să fie obligată pârâta la plata dobânzii legale aferente diferențelor de drepturi salariale solicitate.

Examinând solicitările reclamantilor – membri de sindicat, Tribunalul a reținut că prin art.41 al.1 din contractul colectiv de muncă unic la nivel de ramură transporturi pe anii 2008 – 2010 înregistrat sub nr. 722/2008, au fost stabiliți coeficienți minimi de ierarhizare, pe categorii de salariați, cu valori cuprinse între 1 și 2.

La alin. 2 al aceluiași articol s-a prevăzut că acești coeficienți se aplică la „...salariul de baza minim brut la nivel de ramura transporturi stabilit prin art.41 alin. 3 lit. a.”

Potrivit art. 41 al.3 lit.a din contractul colectiv de muncă unic la nivel de ramură transporturi pe anii 2008 – 2010 „Salariul de baza minim brut la nivelul ramurii transporturi, valabil din data de 01.01.2008 și negociat pentru un program complet de lucru de 170 ore medie/lună este de 700 lei....”

Potrivit art. 41 alin. 3 lit.b din CCM „, părțile implicate în negocierile colective la nivel de grup de unități și unitate vor lua ca bază de la care pornesc negocierile, valoarea salariului de bază minim brut la nivel de ramură transporturi stipulat la art.41 al. 3 lit.a pentru stabilirea salariului de bază minim brut la nivelul respectiv, iar la stabilirea salariilor de bază minime brute pentru fiecare categorie de salariați vor fi adoptați coeficienții minimi de ierarhizare stabiliți la art. 41 al. 1 din prezentul contract colectiv de muncă.”

Din interpretarea dispozițiilor contractuale anterior citate, rezultă că prin contractul colectiv de muncă la nivel de ramură s-au stabilit atât coeficienții minimi de ierarhizare, cât și salariul de bază minim brut, coeficienți care se aplicau la salariul de bază minim brut respectiv.

De asemenea potrivit art. 41 alin. 3 lit.b, în negocierile colective la nivel de grup de unități și de unitate, părțile implicate urmau să pornească în stabilirea drepturilor de la cele 2 valori minime (salariul de bază minim brut și coeficienții minimi de ierarhizare) stabilite prin contractul colectiv de muncă la nivel de ramură. Fiind valori minime, stabilirea salariilor pentru diferitele categorii de salariați trebuie să se efectueze de la aceste valori în sens crescător.

Pârâta, în stabilirea salariilor reclamanților - membrii de sindicat, nu a pornit de la valorile stabilite prin CCM unic la nivel de ramură transporturi, ci a aplicat salariul minim brut – cls.I de salarizare de 570 lei pentru perioada 01.02.2009 – 31.03.2010, respectiv valoarea de 600 lei pentru perioada 01.04.2010 – 31.12.2010, valori stabilite prin contractul colectiv de muncă încheiat la nivelul CNCF „CFR” SA pe anii 2009/2010 înregistrat sub nr. 2591/2009, respectiv prin actul adițional la acest contract; de asemenea, coeficienții de ierarhizare nu au fost aplicați la un salariu de bază minim brut de 700 lei, cum prevede art. 41 al.2 din contractul colectiv de muncă la nivel de ramură, ci la valorile de 570 lei, respectiv 600 lei.

Prin urmare s-a constatat că prevederile art.41 alin.3 lit.a din CCM unic la nivel de ramură transporturi pe anii 2008-2010 nu au fost aplicate de Sucursala Centrul Regional de Exploatare, Întreținere și Reparații CF Craiova, deși acordarea drepturilor prevăzute de dispozițiile CCM unic era imperativă pentru angajator.

În acest sens s-a reținut că potrivit art.3 al.1, 2 din CCM unic la nivel de ramură transporturi pe anii 2008-2010,, Clauzele prezentului contract colectiv de muncă unic la nivel de ramură transporturi produc efecte pentru toți salariații încadrați în unitățile de transporturi și activități conexe din țară, indiferent de structura capitalului acestora; contracte colective de muncă se pot încheia și pentru salariații instituțiilor bugetare. Prin aceste contracte nu se pot negocia clauze prevăzute în mod expres prin lege.”

De asemenea în al.3 al aceluiași articol se prevede că „În cazul în care părțile au încheiat contract colectiv de muncă la nivel de unitate sau grup de unități înaintea semnării, înregistrării și publicării prezentului contract colectiv de muncă unic la nivel de ramură transporturi, cele de la nivelurile inferioare acestuia se vor adapta la prevederile sale, acolo unde prevederile minime din prezentul contract nu au fost atinse sau ale cărui clauze nu se regăsesc incluse”.

Prin urmare, clauzele contractuale enunțate la art.41 alin.3 lit.a din CCM unic la nivel de ramură transporturi pe anii 2008-2010 nu condiționează acordarea acestor drepturi de preluarea lor în contractul colectiv de muncă încheiat la nivel de unitate, prevederile contractelor încheiate la nivel superior fiind obligatorii și având caracter minimal pentru nivelurile inferioare.

Potrivit art.238 al.1 Codul muncii, în redactarea în vigoare în perioada în litigiu, contractele colective de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior.

Art.40 alin.2 lit.c Codul muncii prevede că angajatorului îi revine obligația să acorde salariaților toate drepturile ce decurg din lege, din contractul colectiv de muncă aplicabil și din contractele individuale de muncă, iar potrivit art.236 alin.4 Codul muncii (în redactarea în

vigoare în perioada în litigiu), contractele colective de muncă încheiate cu respectarea dispozițiilor legale constituie legea părților.

Or, în speță, pârâta Sucursala Centrul Regional de Exploatare, Întreținere și Reparații CF Craiova nu a respectat aceste obligații, deși prevederile contractuale încheiate la nivel superior sunt obligatorii și au caracter minimal pentru nivelurile inferioare și nu a acordat reclamantului drepturile salariale solicitate, încălcând prevederile art.40 alin.2 lit.c, art.236 alin.4 Codul muncii.

Nu poate fi reținută susținerea pârâtei în sensul că CNCF „CFR” SA nu a fost invitată la negocierea CCM unic la nivel de ramură transporturi, astfel că acest contract este lovit de nulitate, deoarece din anexa 5 la CCM unic rezultă unitățile cărora li se aplică acest contract colectiv, iar CNCF „CFR” SA se regăsește la poziția 3.

De asemenea, este nefondată apărarea aceleiași pârâte potrivit căreia doar dacă la nivel de angajator nu există contract colectiv de muncă se aplică contractul colectiv de muncă încheiat la nivel superior, întrucât așa cum s-a arătat anterior efectul obligatoriu al contractelor colective de muncă de nivel superior și caracterul minimal al drepturilor stabilite prin aceste contracte față de cele de nivel inferior rezultă din conținutul contractului colectiv și din dispozițiile Codului muncii.

Cât privește susținerea pârâtei referitoare la lipsa fondurilor ce au determinat folosirea valorilor de 570 lei, respectiv 600 lei pentru salariul minim de bază, cât și faptul că fiecare salariat a semnat contractele individuale de muncă și actele adiționale fără a solicita nulitatea clauzelor contractuale conform art.24 al.2 din Legea nr. 130/1996, s-a constatat că nu poate fi reținută, deoarece alături de caracterul obligatoriu al contractelor colective trebuie reținute atât principiul aplicabilității directe a efectelor contractelor asupra salariaților din domeniul de referință, potrivit art. 11 al.1 din L.130/1996, cât și principiul ierarhizării forței obligatorii a contractelor colective de muncă.

În consecință, în situația existenței unor contracte care stabilesc drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior, datorită celor 2 principii, angajatorul are obligația să aplice clauzele contractuale obligatorii mai favorabile.

Având în vedere considerentele în fapt și în drept anterior expuse, s-a apreciat că reclamantii membrii de sindicat sunt îndreptățiți la plata diferențelor dintre drepturile salariale calculate în raport de salariul de bază minim brut de 700 lei, conform art.41 alin.3 lit.a din contractul colectiv de muncă unic la nivel de ramură transporturi pe anii 2008-2010 și drepturile salariale efectiv plătite pe perioada 01.07.2009 – 31.12.2010.

Potrivit art. 253 Codul muncii, „angajatorul este obligat, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, să îl despăgubească pe salariat în situația în care acesta a suferit un prejudiciu material sau moral din culpa angajatorului în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu sau în legătură cu serviciul”.

În raport de textul de lege citat s-a apreciat că prin neacordarea integrală a drepturilor salariale calculate în raport de dispozițiile art.41 al.3 lit.a din CCM unic la nivel de ramură transporturi, reclamantii membrii de sindicat au fost prejudiciați, iar pentru repararea prejudiciului cauzat, diferențele salariale se vor acorda actualizate cu rata inflației de la data fiecărei scadențe la data plății efective.

De asemenea s-a impus și repararea prejudiciului constând în lipsa de folosință a sumelor cuvenite, motive pentru care a fost obligată pârâta și la plata dobânzii legale.

Potrivit art. 1531 al.1, 2 Cod civil „Creditorul are dreptul la repararea integrală a prejudiciului pe care l-a suferit din faptul neexecutării. Prejudiciul cuprinde pierderea efectiv suferită de creditor și beneficiul de care acesta este lipsit.”

De asemenea, art. 1535 al.1 Cod civil dispune că „În cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la daune moratorii de la scadență până în momentul plății în cuantumul convenit de părți sau în lipsă în cel prevăzut de lege, fără a trebui să dovedească vreun prejudiciu.”

Din interpretarea dispozițiilor art. 1531, 1535 Cod civil rezultă că daunele interese moratorii constau în dobânda legală care în cauză urmează să se acorde de la data pronunțării prezentei hotărâri.

În acest sens se are în vedere că potrivit art. 274 Codul muncii republicat, în materia conflictelor de muncă, hotărârile pronunțate în fond sunt definitive și executorii de drept.

Prin urmare, data pronunțării hotărârii este data de la care pârâta a fost pusă în întârziere pentru acoperirea integrală a prejudiciului rezultat din neachitarea drepturilor salariale calculate în raport de dispozițiile CCM unic la nivel de ramură transporturi 2008-2010.

Cât privește natura juridică a dobânzii s-a constatat că este diferită de natura juridică a actualizării obligației cu rata inflației, prima reprezentând o sancțiune - daune moratorii pentru neexecutarea obligației de plată, iar a doua reprezintă valoarea reală a obligației bănești la data efectuării plății - daune compensatorii, fiind admisibil cumulul dobânzii cu actualizarea obligației cu rata inflației, întrucât nu s-a ajuns la o dublă reparare.

Împotriva sentinței a declarat recurs pârâta COMPANIA NAȚIONALĂ DE CĂI FERATE „CFR” S.A. - SUCURSALA CENTRUL REGIONAL DE EXPLOATARE ÎNTREȚINERE ȘI REPARAȚII CF CRAIOVA, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În motivarea recursului s-a arătat că, urmare a negocierilor anuale și a lipsei fondurilor necesare, părțile semnatare ale contractelor colective de muncă încheiate la nivelul CNCF CFR SA nu au înțeles să folosească drept sistem de referință valoarea de 700 lei, ci valoarea de 570 lei, respectiv 600 lei pentru salariul minim de bază, iar anexele nr.1 la CCM la nivel de unitate au fost însușite de sindicatul al căror membrii erau reclamantii.

S-a arătat că membrii de sindicat au participat la negocieri și nu au solicitat preluarea art.41 alin3 lit.a din CCM la nivel de ramură transporturi, și de asemenea nu au solicitat să se constate nulitatea vreunei clauze contractuale cu care salariații au fost de acord.

Recurenta a invocat dispozițiile art.236 alin.4 din Codul Muncii, și a arătat că părțile unui contract colectiv de muncă la nivel de ramură nu pot negocia drepturi de natură salarială fără nici un fel de limită.

S-a precizat că aceleași federații sindicale care au semnat CCM la nivel de ramură transporturi au negociat și semnat și CCM la nivel CNCF CFR SA, convenindu-se să se acorde salariul minim brut-clasa I de salarizare de 570 lei pentru perioada 01.02.2009 - 31.03.2010, respectiv 600 lei, pentru perioada 01.04.2010-31.12.2010.

S-a apreciat că doar dacă la nivel de angajator nu există contract colectiv de muncă se aplică contractul colectiv de muncă încheiat la nivel superior, ceea ce nu este cazul în speță, având în vedere că CN CF CFR SA a avut încheiat CCM pe perioada 2009-2010.

Referitor la capătul de cerere privind obligarea pârâtei la plata dobânzii legale aferente diferențelor de drepturi salariale solicitate, s-a considerat că este total neîntemeiat având în vedere faptul că, în cauză, între pârât și reclamant nu s-au stabilit raporturi juridice de natură civilă care să facă obiectul art.1 și art.8 din OG nr.13/2011 privind dobânda legală, ci raporturi juridice de muncă întemeiate pe dispozițiile legislației muncii.

Dobânda legală reglementată de art.1088 din fostul Codul civil cu referire la OG nr.9/2000 și art.1.535 din Noul Cod civil referire la OG nr.13/2011, privește exclusiv convențiile, după caz contractele referitoare la drepturi bănești asumate cu obligații și neexecutate nu obligațiile rezultate din contractele de muncă.

În drept, s-au invocat prevederile art.304 pct. 7, 9 și art.304¹ din Codul de procedură civilă.

Curtea, constată că recursul este nefondat, pentru următoarele considerente:

Prin art. 41(1) al Contractului colectiv de muncă unic la nivel de ramura de transporturi pe anii 2008 - 2010, au fost stabiliți coeficienți minimi de ierarhizare, pe categorii de salariați, cu valori cuprinse între 1 și 2.

La alin. 2 s-a prevăzut ca acești coeficienți se aplica la „...salariul de baza minim brut la nivel de ramura transporturi stabilit prin art.41, alin. 3 lit. a).”

Salariul de bază minim brut începând cu data de 01.01.2008 a fost stabilit la valoarea de 700 lei potrivit art.41, alin. 3 lit.(a) din contract.

Potrivit art. 41 alin. 3 (b): „părțile implicate în negocierile colective la nivel de grup de unități și unitate vor lua ca baza de la care pornesc negocierile valoarea salariului de baza minim brut la nivel de ramura transporturi, stipulat la art.41(3,a) pentru stabilirea salariului de baza minim brut la nivelul respectiv, iar la stabilirea salariilor de baza minime brute pentru fiecare categorie de salariați vor fi adoptați coeficienții minimi de ierarhizare stabiliți la art. 41 pct. 1 din prezentul contract de muncă.”

În consecință, prin contract colectiv la nivel de ramura s-au stabilit coeficienți minimi de ierarhizare precum și salariul de baza minim brut.

S-a prevăzut totodată că acești coeficienți minimi de ierarhizare se aplică la salariul de baza minim brut respectiv.

Totodată, potrivit art. 41 alin. 3 (b), în negocierile colective la nivel de grup de unități și de unitate, părțile implicate urmează să poarte în stabilirea drepturilor de la cele două valori minime stabilite prin contractul de muncă la nivel de ramură.

Fiind valori minime, stabilirea salariilor pentru diferitele categoriile de salariați trebuie să plece de la aceste valori în sens crescător.

Prin acte adiționale la contractul colectiv de muncă, salariul de baza minim brut la nivelul grupului de unități, așa cum rezulta din recunoașterile unității pârâte, a fost de 540, 570, respectiv 600 pentru diferite perioade de timp.

Pe de altă parte, au fost negociați coeficienți de ierarhizare în mod crescător în raport de clasa de ierarhizare, însă aceștia nu au fost aplicați la un salariu de baza minim brut de 700 cum prevede art. 41(2) din contractul colectiv de muncă la nivel de ramură, ci la valoarea de 570 lei.

Prin urmare în mod temeinic și legal instanța de fond a constatat încălcarea prevederilor din contractul colectiv de muncă la nivel de ramură.

Potrivit art. 11(1) din L. 130/1996 în vigoare în perioada în litigiu, clauzele contractelor colective de muncă produc efecte, după cum urmează:

a) pentru toți salariații din unitate, în cazul contractelor colective de muncă încheiate la acest nivel;

b) pentru toți salariații încadrați în unitățile care fac parte din grupul de unități pentru care s-a încheiat contractul colectiv de muncă la acest nivel;

c) pentru toți salariații încadrați în toate unitățile din ramura de activitate pentru care s-a încheiat contractul colectiv de muncă;

Potrivit art. 8 (1), clauzele contractelor colective de muncă pot fi stabilite numai în limitele și în condițiile prevăzute de prezenta lege.

(2) Contractele colective de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior.

Potrivit art. 238 (1) din C. Muncii, în redactarea din perioada în litigiu, contractele colective de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior.

Potrivit art. 247 din C. Muncii, în cazul în care la nivel de angajator, grup de angajatori sau ramură nu există contract colectiv de muncă, se aplică contractul colectiv de muncă încheiat la nivel superior.

Potrivit art. 40(2) din C. Muncii, angajatorului în revin, în principal, următoarele obligații:

c) să acorde salariaților toate drepturile ce decurg din lege, din contractul colectiv de muncă aplicabil și din contractele individuale de muncă;

Potrivit art. 236(4) din C. Muncii, contractele colective de muncă, încheiate cu respectarea dispozițiilor legale constituie legea părților.

În raport de prevederile legale mai sus menționate, clauzele contractelor colective de muncă își produc efecte pentru toți salariații din unitățile respective.

Ca atare în mod temeinic și legal a reținut instanța de fond că pârâta nu a respectat aceste obligații, deși prevederile contractuale încheiate la nivel superior sunt obligatorii și au caracter minimal pentru nivelurile inferioare.

Angajatorul nu are obligația de a respecta dispozițiile contractului colectiv de muncă la nivel superior doar în cazul în care la nivelul angajatorului nu există încheiat contract colectiv de muncă.

Dimpotrivă, din dispozițiile legale mai sus menționate rezultă efectul obligatoriu al contractelor colective de muncă de nivel superior și caracterul minimal al drepturilor stabilite prin aceste contracte față de cele de nivel inferior.

Curtea constată că alături de caracterul obligatoriu al contractelor colective trebuie reținute atât principiul aplicabilității directe a efectelor contractelor asupra salariaților din domeniul de referință, potrivit art. 11(1) din L.130/1996, cât și principiul ierarhizării forței obligatorii a contractelor colective de muncă, care determină interdicția prevăzută de art. 247 din C. Muncii.

În consecință, în situația existenței unor contracte care stabilesc drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior, datorită celor două principii, angajatorul are obligația să aplice clauzele contractuale obligatorii mai favorabile.. Din acesta perspectivă Curtea reține considerentele deciziei nr. 511/2006 a Curții Constituționale potrivit cu care: „ Curtea a reținut că dispozițiile contractului colectiv de muncă încheiat la nivel național sau la nivel de ramură constituie izvor de drept (ca și legea) la încheierea contractelor colective de muncă la nivel de unitate, ceea ce impune respectarea clauzelor referitoare la drepturile minimale”. Prin urmare, părțile, cu respectarea acestor obligații firești, au toată libertatea să negocieze și alte clauze, precum și drepturi superioare.

Referitor la critica recurenței privind acordarea dobânzii legale Curtea, reține următoarele:

Drepturile bănești acordate de prima instanță au natură salarială, iar prin neacordarea lor la data când erau datorate, s-a produs în patrimoniul beneficiarului un prejudiciu care trebuie acoperit integral, potrivit art. 166 alin.4 Codul muncii.

Acest prejudiciu constă atât în pierderea puterii de cumpărare a sumei de bani reprezentând aceste drepturi bănești prin devalorizarea monedei naționale, cât și în daunele interese la care este îndreptățit reclamantul pentru întârzierea nejustificată a plății acestora .

Prin acordarea acestor drepturi bănești actualizate cu indicele de inflație, nu înseamnă că va fi obligată recurenta la plata unei sume de bani mai mari decât cea datorată, ci este vorba de aceeași sumă însă la valoarea de circulație din momentul plății. Actualizarea cu indicele de inflație urmărește de fapt păstrarea valorii reale a obligației bănești la data efectivă a plății, având un caracter compensatoriu, ce rezidă în faptul că, repară partea din beneficiul nerealizat care nu este acoperit de dobândă.

Dobânda legală reprezintă prejudiciul pentru beneficiul nerealizat având natură juridică diferită de actualizarea cu indicele de inflație, reprezentând o sancțiune pentru neexecutarea obligației de plată.

Daunele interese pentru neexecutarea obligației de plată la care fac trimitere disp.art.166 alin.4 din Codul muncii și care cuprind dobânda legală, așa cum prevedeau disp.art.1088 Cod civil, au drept rezultat acordarea unei sume de bani mai mari decât cea datorată.

Prin obligarea recurenței, la plata acestor drepturi bănești actualizate cu indicele de inflație și la plata dobânzii legale aferente, nu se ajunge la o dublă reparare a prejudiciului ci se asigură repararea integrală a prejudiciului.

În raport de considerentele expuse, Curtea în temeiul disp. art. 312 Cod proc. civ., respinge recursul ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE

Respinge ca nefondat recursul declarat de pârâta COMPANIA NAȚIONALĂ DE CĂI FERATE CFR S.A. - SUCURSALA CENTRUL REGIONAL DE EXPLOATARE ÎNTREȚINERE ȘI REPARAȚII CF CRAIOVA împotriva sentinței civile nr. 3174 din 08 noiembrie 2012, pronunțată de Tribunalul Mehedinți în dosar nr. 6560/101/2012, în contradictoriu cu ALIANȚA SINDICALĂ FERROVIARĂ CRAIOVA DIN CADRUL SUCURSALEI REGIONALE CFR CRAIOVA în numele membrilor de sindicat – intimații reclamanți Begligiu Ionel, Uluceanu Petre, Bădescu Dumitru, Filipescu Gheorghe, Popescu Marius-Cristinel, Smărăndoiu Petre, Brihac Florin, Velcu Petre, Buretea Gabriel-Lucian, Clement Victor, Popescu Remus-Vasilică, Mutu Liviu, Mircea Alexandru-Sorin, Floricoiu Ionel, Cană Nicușor-Valentin, Popescu Jan, Guțescu Elena, Sanislav-Răduica Dumitru, Boța-Sibinescu Mihăiță, Ghița Cătălin, Cora Raul, Andreiași Ștefan, Pătru Adrian-Petre, Briceag Cornelia, Ene Costică-Dumitru, Pîrlea Ilie, Popescu Constantin, Răducan Liviu-Constantin, Tomescu Virgilius, Burcu Marius, Diaconu Petre-Costel, Dodan Elena, Dumitrică Daniel, Molea Nicolae, Negrescu Alexandru-Eduard, Popescu Gheorghe, Cocoană Constantin, Corcoată Gheorghe.

Decizie irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică de la 23 Ianuarie 2013.

Președinte,
Dan Spănu

Judecător,
Mariana Pascu

Judecător,
Tania Țăpurin

Grefier,
Carmen Crețan

Red.jud.M.Pascu/04.02.2013
Tehn.M.D.2 ex
J.f.N.M.Mudava
1.02.2013

